

Arrest

nr. 133 187 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2014 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STRAUWEN, die *loco* advocaat B. VANORMELINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2013 legt verzoeker te Diepenbeek een aankomstverklaring af, waarin hij aangeeft België op 29 juni 2013 te zijn binnengekomen.

Op 22 oktober 2013 legt verzoeker samen met mevrouw D.W, die de Belgische nationaliteit heeft, een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

Op 22 oktober 2013 dient verzoeker tevens een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner in een duurzame relatie van mevrouw D.W.

Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die op 28 april 2014 aan verzoekende partij wordt betekend en waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

in uitvoering van artikel 52, §4, 53e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2013 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): T.

Nationaliteit: Georgië

Geboortedatum; (...)

Geboorteplaats: Dedoplistskaro

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *Boardingtickets: deze staan enkel op naam van de Belgische referentiepersoon wat dus niet kan bewijzen dat betrokkenen elkaar ontmoet hebben in deze respectievelijke periodes. Ook kan er geen jaartal worden afgelezen wat dus niet kan bewijzen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen of driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.*
- *Mail advocaat dd. 23.01.2013 van de Turkse ambassade in België: Er wordt meer info gegeven over het aangevraagde visum. Er worden geen namen genoemd waardoor men niet met zekerheid kan zeggen dat het over betrokkenen gaat, wat dus de duurzame relatie niet kan bewijzen.*
- *Afdrukken map Afbeeldingen: deze foto's zijn te klein en onduidelijk om te kunnen spreken dat het over betrokkene en de Belgische onderdaan gaat en wat er op de foto's te zien is. Bijgevolg kunnen ze dus niet aanvaard worden als bewijs voor de duurzame relatie.*
- *Twee aankomstverklaringen in de gemeente Diepenbeek dd. 19.03.2013 en 1.07.2013: er wordt verklaard dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gaat verblijven en dit telkens voor 30 dagen. De data zijn evenwel te recent als bewijs.*
- *Inburgeringscontract en een attest van deelname: deze inburgeringscursus is verplicht en staat enkel op naam van betrokkene. Bijgevolg wordt niet dit niet aanvaard als bewijs.*

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker slechts dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zonder concreet te maken hoe de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de materiële motiveringsplicht of enige andere rechtsregel schendt. In de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep derhalve onontvankelijk bij gebrek aan een middel.

Her beroep dient alleen te worden onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, hierna de bestreden beslissing genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering zet verzoeker het volgende uiteen:

"Aangaande de gegrondheid van het beroep:

a) M.b.t. de middelen: schending van de materiële motiveringsplicht

Het middel is gebaseerd op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Doordat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, gezien in de juridische en feitelijke overwegingen niet voldoende vermeld is welke elementen ten grondslag liggen aan de beslissing.

Terwijl de bovenstaande geschonden bepaling vereist dat een dergelijke bestuurshandeling op een juiste en juridische aanvaardbare manier gemotiveerd wordt. Dat vereist is dat in het licht van de vermelde motieven, de beslissing als redelijk moet voorkomen.

De bestreden beslissing houdt een bevel in om het grondgebied te verlaten.

De eis van de materiële motiveringsplicht houdt in dat een overheidsbeslissing gesteund moet zijn op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Zoals hierna nader zal worden toegelicht, is de bestreden beslissing gesteund op een onredelijke beoordeling van de bijgebrachte stukken van verzoeker en verklaringen van verzoeker.

Verzoeker zou er graag op willen wijzen dat de beslissing op niet afdoende wijze gemotiveerd wordt:

Er is duidelijk een beoordelingsfout gemaakt en de beslissing is gesteund op verkeerde motieven.

De elementen die verzoeker aanbracht, waren en zijn nochtans zeer aannemelijk.

Er is in casu wel degelijk sprake van een manifeste appreciatiefout.

De feitelijke gegevens, door verzoeker aangehaald, zijn niet correct beoordeeld gezien de beslissing gesteund is op motieven waarvan niet is aangetoond dat ze in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen genomen worden."

3.2 Verzoeker voegt bij het verzoekschrift verscheidene nieuwe stukken toe, met name enerzijds duidelijkere versies van vliegtuigtickets, foto's en e-mails, die bij de aanvraag tot verblijf van 22 oktober 2013 werden ingediend en anderzijds bijkomende attesten van gevolgde cursussen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht echter niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). In het kader van deze wettigheidsstoetsing kan de Raad dan ook geen rekening houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Het komt immers niet aan de Raad toe deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

3.3 Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, past het deze te onderzoeken in het licht van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), aangezien de bestreden beslissing is genomen met toepassing van dit artikel.

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

(...)”

Waar verzoeker, onder de uiteenzetting van de feiten, stelt dat uit de stukken bij de initiële verblijfsaanvraag, meer bepaald de vliegtuigtickets naar Turkije en de visastempels van mevrouw D.W., duidelijk blijkt dat verzoeker en mevrouw D.W. elkaar in een tijdsspanne van 3 jaar gedurende 193 dagen gezien hebben, merkt de Raad op dat verweerder zijn beoordelingsbevoegdheid niet manifest heeft overschreden door te concluderen dat met de aangebrachte stukken de duurzame relatie niet wordt aangetoond conform de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt met betrekking tot de vliegtuigtickets dat het normaal is dat deze geen jaartal vermelden. De Raad stelt vast dat verweerder dit in de bestreden beslissing niet heeft betwist. Door in de bestreden

beslissing te stellen dat de tickets om die reden, en omdat ze tevens niet gezamenlijk op verzoekers en mevrouw D.W.'s naam staan, niet dienstig kunnen worden aangevoerd om aan te tonen dat verzoeker en mevrouw D.W. elkaar sinds minstens twee jaar kennen en elkaar drie maal ontmoet hebben gedurende in totaal 45 dagen of meer, heeft verweerder bovendien onredelijk geoordeeld. Immers uit de vliegtuigtickets en de afgestempelde visa blijkt weliswaar dat mevrouw D.W. zich in 2011 en 2012 verschillende keren naar Turkije heeft begeven, maar daarom nog niet dat zij daar ook verzoeker ontmoet heeft.

Ook verweerders beoordeling dat de twee aankomstverklaringen van verzoeker in de gemeente Diepenbeek, waarin hij opgeeft bij mevrouw D.W. te zullen verblijven, te recent zijn om daarmee een duurzame relatie in de zin van de vreemdelingenwet te kunnen aantonen, is niet kennelijk onredelijk, aangezien deze verklaringen zijn afgelegd in respectievelijk maart 2013 en juli 2013.

Wat de foto's betreft die bij de oorspronkelijke aanvraag werden gevoegd, stelt de Raad vast verweerder in redelijkheid kan oordelen dat zij te klein en onduidelijk zijn om als bewijs van een duurzame relatie aanvaard te worden. De Raad stelt vast dat de foto's inderdaad niet toelaten vast te stellen of ze wel degelijk verzoeker en mevrouw D.W. betreffen, noch wat er op de foto's te zien is.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder niet is ingegaan op de overige voorwaarden die volgens verzoeker vervuld zijn, zoals het bewijzen van voldoende huisvesting, een ziektekostenverzekering en stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk heeft gemaakt een familielid van een EU-burger te zijn zoals bedoeld in de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, op wie deze voorwaarden van toepassing zijn. Ook met zijn attest van deelname aan een inburgeringscursus en zijn beweerde goede integratie in België maakt verzoeker niet aannemelijk een duurzame relatie te hebben met een Belg in de zin van de artikelen 40ter en 40bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verweerder niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op basis van de stukken en verklaringen gevoegd bij de aanvraag van 22 oktober 2013 te oordelen dat verzoeker niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond zoals vereist door de vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN